

РЕШЕНИЕ

№ 4766

гр. София, 02.09.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 52 състав,
в публично заседание на 22.07.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Силвия Димитрова

при участието на секретаря Албена Илиева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **4500** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и сл. АПК, вр. чл.1, ал.1 ЗОДОВ.

Образувано е по искова молба на Л. Е. Г. от [населено място], с която е предявила против Софийски районен съд иск за сумата от 1100.00 лева, представляващи обезщетение за претърпени от нея имуществени вреди от незаконосъобразна Заповед № АС-397/14.12.2017 г., издадена от Председателя н СРС, отменена с влязло в сила на 07.01.2019 г. Решение № 2515/6.04.2018 г., постановено по адм. д. № 14141/2017 г. на АССГ. Претендира се и законна лихва, считано от датата на предявяване на иска и направените в хода на настоящото съдебно производство разноски.

Ответникът, Софийски районен съд, чрез процесуалния си представител в изпратено писмено становище счита, че предявеният иск е неоснователен, тъй като не е налице кумулативност на предпоставките. Сочи се, че не е налице причинна връзка, както и че конкретния размер на допълнителното възнаграждение зависи единствено от преценката на административния ръководител, съобразно неговата оперативна самостоятелност при съблюдаване на решенията на Пленума на ВСС и ПОИСДТВ. Претендира се юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, чрез прокурор К.,

Представителят на СГП изразява становище за неоснователност на предявения иск.

По делото са събрани писмени доказателства.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, приема за установено от фактическа страна следното:

Между страните не се спори, че ищцата към момента на издаване на Заповед №

АС-397/14.12.2017 г. е била съдия в Софийския районен съд.

С решение по т.31 от Протокол № 39/30.11.2017 г. Пленумът на ВСС е дал съгласие административните ръководители на органите на съдебната власт да упражнят правомощията си на основание чл.7, във връзка с чл. 9 от Правилата за определяне и изплащане на средства за допълнителни трудови възнаграждения /ПОИСДТВ/, приети с решение на ВСС по протокол № 34/27.10.2011 г., като размерът на средствата се определя съгласно Приложение № 1, неразделна част от решението и не следва да се надвишава. На лицата по чл.7, ал.2 от ПОИСДТВ да се изплатят възнаграждения върху основните им месечни трудови възнаграждения в размер, равен на процента на увеличение в ОСВ, съгласно Приложение № 1, неразделна част от решението.

На основание чл.80, ал.1, т.1 от ЗСВ, чл.2, чл.3 и чл.9 от ПОИСДТВ и решението по т.2, председателят на СРС е издал Заповед №АС-397/14.12.2017 г., с която е разпоредено, че лицата, срещу които е образувано дисциплинарно производство /сред които и ищцата/ или са с наложено дисциплинарно наказание, не следва да получат ДТВ в определения със заповедта размер от 43.57% върху основното месечно трудово възнаграждение и ранг за м.11.2017 г., и ищцата не е включена в утвърдения списък-Приложение №1 към заповедта на лицата, които имат право да получат допълнително възнаграждение. Ищцата е оспорила заповедта по съдебен ред, като с влязло в сила съдебно решение № 2515/16.04.2018 г., постановено по адм. д. №14141/2017 г. Административен съд - София-град е отменил заповедта в оспорваната част като незаконосъобразна и е върнал преписката на административния ръководител - Председател на СРС, като е приел, че ограничаването на имуществените права на жалбоподателите чрез изключването им от правоимащите да получат ДТВ поради всящо, но неприключило дисциплинарно производство, на основание чл.5, ал.2 от ПОИСДТВ, противоречи на чл.31, ал.4 от Конституцията, чл.308, ал.1, т.2 от ЗСВ, чл. 8, ал. 2 КТ, вр.чл. 229 ЗСВ, поради което и председателят на съда не е следвало да го прилага. Отбелязал е, че правилото на чл.5, ал.2 от ПОИСДТВ противоречи и на принципа на пропорционалност, който изисква актовете на държавни органи да не надхвърлят границите на подходящото и необходимото за постигането на легитимните цели, преследвани от съответната правна уредба. Според съда, ако последва налагане на дисциплинарно наказание, няма пречка да бъде нормативно предвидено връщане на полученото ДТВ за съответната година, но е недопустимо санкционно ограничаване на имуществени права предварително, на основание подзаконова норма, поради образувано дисциплинарно производство. Законосъобразността на акта се преценява към момента на издаването му-чл.142, ал.1 АПК.

С Решение № 131 по адм. дело № 8782/2018 на ВАС е отменено Решение № 2515/16.04.2018 г. по адм. дело №14141 по описа за 2017 г. на Административен съд - София-град в частта, с която е постановено изпращане на преписката на административния ръководител - председател на Софийски районен съд за ново произнасяне при спазване на дадените с мотивите към решението указания по тълкуването и прилагането на процесуалния и материалния закон и е оставено в сила в останалата му част. В мотивите си ВАС е приел, че първоинстанционният съд не е изложил фактически или правни съображения, мотивиращи извода му за оперативна самостоятелност на административния ръководител да разпорежда плащания извън рамките на бюджетната сметка на съда за 2017 г. Разсъждението му, че ако последва налагане на дисциплинарно наказание, няма пречка да бъде нормативно предвидено

връщане на полученото ДТВ за съответната година, не е издържано. На основание § 3 от допълнителните и заключителни разпоредби на ПОИСДТВ средствата за допълнителни възнаграждения на административните ръководители, лицата по чл. 7, ал. 2 и ал. 3, съдии, прокурори, следователи, в т.ч. младши съдии, младши прокурори, съдебни и прокурорски помощници, държавни съдебни изпълнители, съдии по вписванията, инспекторите в Инспектората към ВСС, служителите на НИП и съдебните служители, както и социалните, здравните осигуровки и задължителното пенсионно осигуряване, се начисляват и изплащат в рамките на одобрената за конкретната година бюджетна сметка на съответния орган на съдебната власт. Правомощието на административните ръководители по чл.9, ал.1 от ПОИСДТВ, приети с решение по Протокол № 34/27.10.2011 г. на ВСС, се ограничава в рамките на утвърдената бюджетна сметка за заплати на съответния орган на съдебна власт за текущата бюджетна година и се преклудира след приключването ѝ. Административните ръководители не могат да определят средства за допълнителни възнаграждения, отнасящи се за изминали отчетни финансови периоди.

От изисканото и представено от ответника доказателство се установява, че размерът на основното трудово възнаграждение и ранг на ищачата за м. ноември 2017 г. е било 2569 лева.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи: Искът с правно основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ е предявен от надлежна страна, против юридическото лице, в чиято структура се намира длъжностното лице, издало незаконосъобразния административен акт. Съгласно разпоредбата на чл. 203 АПК гражданите и юридическите лица могат да предявят иски за обезщетение за вреди, причинени им от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на административни органи и длъжностни лица. В случая се претендира обезщетение от незаконосъобразна заповед. В настоящото производство безспорно се установи, че същата е отменена с влязло в сила решение, а искът е предявен против юридическото лице, чийто орган я е издал, което съгласно чл.205 АПК е пасивно легитимирано да отговаря за причинените вреди. Предвид това искът е процесуално допустим.

Разпоредбата на чл.1, ал.1 ЗОДОВ предвижда отговорност за държавата и общините, като посочва, че същите дължат обезщетение за вредите, причинени на гражданите и юридическите лица, произтичащи от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при и по повод изпълнение на административна дейност. Исковете се разглеждат по реда на чл. 203 и сл. от АПК, към който препраща и чл.1, ал.2 ЗОДОВ. Съгласно чл.4 ЗОДОВ държавата и общините дължат обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо дали са причинени виновно от длъжностното лице, тоест отговорността е обективна и безвиновна.

Основателността на иск с правно основание чл.1, ал.1 ЗОДОВ, предполага установяването на кумулативното наличие на следните предпоставки: незаконосъобразен акт, действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата или общината, при/или по повод изпълнение на административна дейност, отменени по съответния ред; вреда от такъв административен акт, действие или бездействие; причинна връзка между постановения незаконосъобразен акт, действие или бездействие и настъпилата вредоносен резултат. При липса на някой от елементите на посочения фактически състав не може да се реализира отговорността на държавата или общината по посочения ред.

Съдът приема, че в случая безспорно се установи наличието на първата предпоставка за основателност на иска., тъй като е налице отменен индивидуален административен акт - Заповед №АС-397/14.12.2017 г. на председателя на СРС.

Не са налице обаче другите предпоставки за основателност на иска - претърпяна вреда, изразяваща се в неплатено на ищцата допълнително възнаграждение за постигнати резултати пропорционално на отработеното време в органите на съдебната власт през 2017 г., която да е в причинна връзка с незаконосъобразния акт на ответника.

Действително със съдебно решение №2515/16.04.2018 г., постановено по адм. д. №14141/2017 г. на Административен съд е отменена Заповед №АС-397/14.12.2017 г., по т.2 на председателят на СРС, с която е отказано на ищцата да получи ДТВ в определения със заповедта размер от 43.57% върху основното месечно трудово възнаграждение и ранг за м.11.2017 г.

С отмяната на тази заповед не означава обаче автоматично, на общо основание, че ищцата следва да получава допълнително трудово възнаграждение за съответната календарна година. Получаването на такова, зависи предимно от това дали са налични финансови средства съгласно чл.2 от Правилата, както и от това дали са налице постигнати резултати, което обстоятелство се определя от административния ръководител, който взема предвид приноса за резултатите, отчетени в съответния орган на съдебната власт за годината. В чл.2 от Правилата е употребен в разпоредбата глагола „може“, което недвусмислено сочи на възлагането на правомощие, което се упражнява при оперативна самостоятелност, след което се определя по размер от председателя съобразно заложените критерии. Тоест допълнителното възнаграждение зависи и е част от самостоятелната преценка на съответния ръководител на съда, който при съблюдаване на горните изискванията се произнася с административен акт, с който определя или отказва да определи за съответните лица допълнително възнаграждение. Допълнителното възнаграждение не е елемент от трудовото възнаграждение, не представлява гарантирано плащане. То няма постоянен характер, а е обвързано с конкретни предпоставки и определянето му е по целесъобразност от административния ръководител на съответния орган на съдебната власт. При неговото определяне се взема предвид приносът за отчетените резултати за годината, в частност - личният принос по конкретен повод, както съответно реално отработеното време на длъжността. Не може да се приеме, че неполучаването на ДМС представлява пропусната полза, подлежаща на обезщетяване на основание чл. 1 ЗОДОВ, тъй като то не представлява бъдещо сигурно събитие, плащане, с което да се увеличи патримониумът на съответния магистрат. Доколкото плащането му е предоставено на преценката на административния ръководител, то е всякога опосредено от нарочния за целта акт на административния ръководител за определяне на ДМС. Ето защо, не може да бъде обоснована пряка и непосредствена причинна връзка между отмененият акт и неполучаването на ДМС. Следователно, за да се включи ищцата в списъка на лицата, на които следва да се изплати такова възнаграждение, е необходим нарочен акт на председателя на СРС. В този смисъл е и чл. 6, ал. 1 от ПОИСДТВ, според който размерът на възнаграждението следва да бъде определен от ответника, като Правилата предвиждат да се вземе предвид приноса на съответния съдия за резултатите, отчетени в съответния орган на съдебната власт за годината.

Безспорно е, че в резултат на отменения като незаконосъобразен административен акт

ищцата е търпяла негативни усещания, които са повлияли на нейното физическо и психическо състояние. Това обаче е въпрос, който се преценява във връзка с неимуществените вреди, които ищцата не претендира да е претърпяла.

Съгласно чл. 6, ал. 1 от Правила за определяне и изплащане на средства за допълнителни трудови възнаграждения, приети от Висшия съдебен съвет, размерът на допълнителното възнаграждение за постигнати високи резултати в течение на годината се определя от административния ръководител, като се взема предвид приноса на съответния магистрат за резултатите, отчетени в съответния орган на съдебната власт за годината. Тоест, конкретният размер на допълнителното трудово възнаграждение зависи от преценката на административния ръководител, която не може да бъде заместена от съда в производство, в което то се претендира като обезщетение за понесена вреда, изразяваща се в пропуснатата полза /така в Решение № 8781 от 13.07.2016 г. по адм. д. № 10427/2015 г., III отд. на ВАС/.

Доколкото настоящото производство е исково, в тежест на ищеца е да докаже наличието на предпоставките за основателност на иска си. След като не е осъществил главно и пълно доказване на която и де е от кумулативно изискуемите предпоставки, то последица от това е отхвърляне на предявения от него иск. Липсата на който и да е от елементите от фактическия състав е достатъчно основание искът да бъде отхвърлен.

Изложените съображения мотивират съда да отхвърли предявения против СРС осъдителен иск.

Неоснователността на главния иск води до неоснователност и на акцесорния такъв за присъждане на лихви.

При този изход на делото и на основание чл.10, ал.4 ЗОДОВ основателна се явява своевременно предявената претенцията на ответника за заплащане на юрисконсултско възнаграждение. Ищцата следва да бъде осъдена да заплати на ответника такова, определено съобразно чл.78, ал.8 от ГПК, във връзка с чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, което съдът определя в размер от 100.00 лева.

Водим от гореизложеното Административен съд София-град, II отделение, 52-и състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения от Л. Е. Г. против Софийски районен съд иск за сумата от 1100.00 лева, представляваща обезщетение за претърпени от нея имуществени вреди от незаконосъобразна Заповед №АС-397/14.12.2017 г., издадена от Председателя на СРС, отменена с влязло в сила на 07.01.2019 г. Решение №2515/6.04.2018 г., постановено по адм. д. №14141/2017 г. на АССГ, ведно със законната лихва, считано от датата на предявяване на иска.

ОСЪЖДА Л. Е. Г. да заплати на Софийски районен съд сумата от 100.00 лева за процесуално представителство по делото.

Решението подлежи на обжалване пред ВАС в 14-дневен срок от уведомяване на страните, на които на основание чл.138 АПК да се изпрати препис от същото.

СЪДИЯ:

